

neřekl a z obsahu rozhodnutí nikterak neplyne, ježto se jeví býti definitivní a konečnou úpravou sporného pojistného poměru.

Právem tedy stížnost této části nař. rozhodnutí vytýká nezákonnost z důvodu, že měl býti vydán nový zařazovací výměr, když se úřady domnívaly, že byl v Pajštúně nějaký pojištění podrobený podnik st-lův.

Č. 12.547.

Samospráva obecní, okresní a zemská: Gen. fin. ředitelství v Bratislavě není příslušno rozhodovati o odvolání podaném proti předpisu samosprávných přírážek k činžovní dani.

(Nález z 8. října 1936 č. 17.322/34.)

V ě c: Vilma R. ve Wood Ridge-New Jersey proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 10. února 1934 o samosprávných přírážkách k dani činžovní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání, které st-lka podala proti předpisu samosprávných přírážek k dani činžovní z jejího domu čp. 3155-56 v Košicích na rok 1932.

Rozhoduje o této stížnosti, musil se soud nejdříve z moci úřední zabývatí otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu příslušným.

V daném případě je spor o to, zdali mohly st-lce býti předepsány samosprávné přírážky k dani činžovní na rok 1932. Výše daňového základu pro výpočet těchto přírážek nebyla předmětem rozhodování žal. úřadu. Podle odst. 1 § 5 zákona č. 77/1927 Sb. děje se výpočet, předpis a vybírání obecních přírážek — mimo přírážky k dani pozemkové — činiteli, kteří jsou pověřeni vybíráním příslušných státních daní. O odvolání rozhoduje pak podle odst. 4 s konečnou platností fin. úřad I. stolyce. Ustanovení posléze uvedené platí podle odst. 2 § 40, resp. § 77 zákona č. 125/1927 Sb. i pro přírážky zemské a okresní.

Žal. gen. fin. ředitelství nebylo tedy v daném případě vůbec úřadem, který by mohl rozhodovati o tom, zdali strana byla povinna platiti samosprávné přírážky. Je tedy jeho rozhodnutí stíženo podstatnou vadou, pro kterou je bylo zrušiti podle § 6 zákona o ss, aniž se soud mohl zabývatí ostatními námitkami stížnosti, brojícími věcně proti výroku obsaženému v nař. rozhodnutí.

Č. 12.548.

Živnostenské právo: I. * Výrobce cementového zboží je oprávněn pomníky jím vyrobené opatřovati nápisy a ozdobami. — II. Neurčité označení předmětu živnosti v živnostenském listu opravňuje dozorcí úřad ke zrušení tohoto živnostenského listu podle § 146 odst. 4 živn. řádu.

(Nález z 8. října 1936 č. 14.640/36.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 5887/26.

Věc: František Š. v Břeclavě (adv. Dr. Adolf Kocna z Prahy) proti rozh. min. obchodu v Praze z 23. ledna 1934 o rozsahu živnostenského oprávnění a částečném anulování živnostenského listu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká rozsahu živnostenského oprávnění, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l má živnostenský list vydaný okr. úřadem v Hodoníně 15. července 1930 na »tovární výrobu cementového zboží, umělého kamene, mramoru, dřeva, kladení dlažeb z cementu a obkládání cementovými a šamotovými dlaždicemi« se stanovištěm v Břeclavě.

V řízení provedeném podle § 36 odst. 2 živn. řádu o rozsahu živnostenského oprávnění st-lova vyslovil zem. úřad v Brně rozhodnutím z 23. října 1931 v podstatě, že mu nepřísluší zhotovování pomníků z umělého kamene, osazování jich a připevňování různých ozdob na nich, ani když je odebral od oprávněného živnostníka.

Nař. rozhodnutím vyhovělo min. obchodu odvolání st-lovu, pokud jde o zhotovování a částečné dohotovování pomníků z umělého kamene, v ostatních bodech však potvrdilo napadený výměr.

Současně u příležitosti tohoto odvolání zakročilo min. obchodu na základě § 146 odst. 4 živn. řádu z moci úřední a zrušilo pro nezákonnost onu část živnostenského listu z 15. července 1930, vydaného st-li a znějícího na tovární výrobu cementového zboží, umělého kamene, mramoru, dřeva, kladení dlažeb z cementu a obkládání cementovými a šamotovými dlaždicemi, poněvadž označení těchto živností není přesným a proto odporuje předpisu § 12 odst. 1 živn. řádu.

O stížnosti uvážil nss:

Nař. rozhodnutí obsahuje dva výroky, jednak se jím rozhoduje o rozsahu živnostenského oprávnění st-lova podle § 36 odst. 2 živn. řádu, jednak se podle § 146 odst. 4 živn. řádu zrušuje z moci úřední ta část živnostenského listu, pokud jím byla vzata na vědomí též tovární výroba umělého dřeva, kladení dlažeb z cementu a obkládání cementovými a šamotovými dlaždicemi. V obou směrech je nař. rozhodnutí stížností napadáno.

Námítka stížnosti vznesená proti prvnímu výroku, že nebyly slyšeny korporace v § 36 živn. řádu uvedené, je v rozporu se spisy, neboť korporace ty slyšeny byly. Rozhoduje o rozsahu živnostenského oprávnění st-lova, vyslovil žal. úřad, že výrobce cementového zboží a umělého kamene je sice oprávněn dohotovovati své výrobky (náhrobky, pomníky atd.) opracováním, není však oprávněn připevňovati na ně různé ozdoby a tabule s nápisy, vsazovati do nich písmena nebo zhotovovati na nich jakýmkoli způsobem nápisy, ani postaviti na místě určení náhrobek, pomník a pod., vyrobený jím z umělého kamene. Žal. úřad uznává, že výrobce cementového zboží a umělého kamene je zásadně oprávněn zhotovovati z uvedených hmot též náhrobky, pomníky atd. a tyto výrobky i částečně dohotovovati, pod kteroužto činností, krytou ustanovením § 37 živn. řádu, počítá však jen opracování, t. j. broušení, štokování neb leštění, nikoliv ale připevňování ozdob a tabulí s nápisy,

vsazování písmen a zhotovování nápisů; závěr tento odůvodňuje úvahou, že práce ty ani nespádají do živnostenského oprávnění st-lova, ani nejsou »dohotovením« výrobku ve smyslu § 37. Stížnosti, popírající správnost tohoto výroku, bylo dáti za pravdu.

Podle § 37 živn. řádu má každý živnostník právo spojití veškeré práce, jichž je třeba, aby úplně zhotovil výrobky své, a jest oprávněn míti k tomu konci potřebné pomocníky také jiných živností. Kdy je výrobek úplně zhotoven, dlužno posuzovati s hlediska živnostenské techniky a s hlediska takového přizpůsobení potřebám kupujícího, aby odbyt byl umožněn (srov. § 38 a) odst. 1 živn. řádu). S tohoto hlediska dlužno usuzovati, že výrobek jest úplně zhotoven, když má všechny potřebné součástky a kromě toho vyhovuje požadavkům kupců (viz nález Boh. A 7380/28). Z toho vychází ostatně i žal. úřad, jenž pod dohotovením ve smyslu § 37 živn. řádu rozumí takové dohotovení, jímž výrobek stává se h o t o v ý m a p r o d e j n ý m výrobkem té živnosti, na niž zní živnostenský list výrobcův.

Pokud jde o náhrobky a pomníky (náhrobní), a jen o tyto se zde vlastně jedná, neboť zhotovení pomníků st-lem zavdalo podnět k řízení podle § 36 živn. řádu a není nikterak jasno, jaké jiné výrobky žal. úřad má na mysli uváděje slůvka »atd.«, je notorické, že pomníky se kupují zákaznicky výlučně k určitému, přesně vymezenému účelu, totiž k ozdobě hrobů v upomínku na některého zemřelého, nikoli však bez jakéhokoli vztahu k osobě zemřelého jen jako takové. Tento vztah k osobě zemřelého se všeobecně vyznačuje označením jeho jména na náhrobku neb pomníku, nebo nějakou pietní vzpomínku. Nelze přece uzavíratí oči před skutečností, že pozůstalí, objednávající u živnostníka náhrobní pomník, nemají na mysli pouze pomník jako takový, nýbrž pomník již opatřený nápisem; případy, kdy by tomu snad tak nebylo, jsou tak řídké, že vůbec nepadají na váhu. Z toho je patrné, že bez nápisu, který, jak uvedeno, je podle povahy věci nutnou nebo alespoň všeobecně požadovanou součástí náhrobku nebo pomníku, by prodej výrobků byl ztížen nebo znemožněn. Totéž platí však i o připevňování různých okras, neboť mnozí zákazníci si takové okrasy přejí a jen takto upravený výrobek v konkrétním případě je prodejní. Nss nemohl proto uznati, že by provedení uvedených prací nespádalo do rámce prací uvedených v § 37 živn. ř., a opačný názor žal. úřadu odporuje zákonu.

Žal. úřad popřel v dalším oprávnění st-lovo postavití náhrobek, pomník a pod. jím vyrobený z umělého kamene na místě určení. V důvodech se praví, že postavení to, záležející ve vyzdění základu a osazení pomníku na tento základ, případně sesazení jeho z několika částí v jeden celek na místě určení, je stavební prací konstruktivní a st-l není k ní oprávněn ani tenkrát, když provedl vyzdění základů stavitel nebo zednický mistr.

Ježto § 37 odst. 1 živn. řádu přiznává živnostníku právo spojití veškeré práce, jichž je třeba k úplnému zhotovení výrobku, nezáleží na tom, je-li ta která práce činností, která sama o sobě by spadala do oprávnění jiného živnostníka a tedy v daném případě do živnostenského oprávnění stavitele nebo zednického mistra, nýbrž jedině na tom, je-li takové práce zapotřebí k úplnému zhotovení výrobku, t. j.

k tomu, aby výrobek se stal hotovým a prodejným, při čemž ovšem nutno zkoumat, je-li na příklad náhrobek nebo pomník »hotový« již dokončením prací v dílně nebo teprve osazením na místě, pro které zákazníkem jest určen. Žal. úřad má však za to, jak plyne ze znění nař. rozhodnutí, že již proto, že se jedná o stavební práci konstruktivní, nemůže býti výrobce cementového zboží a umělého kamene oprávněn k postavení jím vyrobeného pomníku na místě určení, a přehlíží, že, jak řečeno, okolnost tato s hlediska § 37 živn. řádu nemusila by býti překážkou, kdyby postavení pomníku spadalo pod pojem úplného zhotovení výrobku. Veden jsa tímto mylným právním názorem, nezkoumal již žal. úřad, lze-li postavení pomníku pod pojem úplného zhotovení výrobku vůbec subsumovati. Ježto tento nedostatek je zaviněn mylným právním názorem, slušelo tuto část nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Pokud jde o částečné anulování živnostenského listu, uvádí stížnost, že podle judikatury není druhá stolice oprávněna změnit rozhodnutí první stolice v neprospěch stran. Při této námitce však stížnost přehlíží předpis § 146 odst. 4 živn. řádu, o který tato část rozhodnutí jest opřena. Podle něho vyšší úřad, zví-li, že se nedostává nějaké zákonné náležitosti, má zakročiti z moci úřadu. Z toho plyne, že vyšší úřad může zakročiti, kdykoli se o takovém nedostatku doví, tedy i tehdy, když se tak stane u příležitosti rozhodování o odvolání, a záleží toliko na tom, jsou-li splněny předpoklady tohoto ustanovení. Nss vyslovil již v nálezu Boh. A 5887/26 právní zásadu, že neurčité generální označení předmětu živnosti v živnostenském listě opravňuje dozorčí úřad zrušiti živnostenský list po rozumu § 146 odst. 4 živn. řádu. Na názoru tom setrvává soud i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody cit. nálezu. Ale potom nelze shledati, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem a slušelo stížnost v tomto směru zamítnouti.

Č. 12.549.

Živnostenské právo: * Mistr zednický, který máe stano-
viště v místě vyňatém, které bylo zákonem č. 114/1920 Sb. sloučeno
s hl. městem Prahou, byl oprávněn v určitém místě nevyňatém prováděti
stavbu vyžadující součinnosti více stavebních živností, ztrácí ono oprá-
vnění tím, že toto místo se stalo taktéž součástí Velké Prahy, a nemůže
se dovolávati ustanovení § 21 zákona č. 193/1893 ř. z.

(Nález z 8. října 1936 č. 14.643/36.)

V ě c: Jan K. v Praze (adv. Dr. Theodor Kopecký z Prahy) proti rozh.
zem. úřadu v Praze ze 14. listopadu 1933 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze 7. srpna 1933
byl st-l uznán vinným přestupkem § 17 zákona z 26. prosince 1893
č. 193 ř. z., jehož se dopustil tím, že stavěl v září 1932 v Praze-Koší-
řích, t. j. v území vyňatém, činžovní dům, tedy stavbu vyžadující sou-